

Fra Københavns Slagterlav er modtaget et Andragende til Regering og Rigsdag vedrørende Ordningen af Kødkontrollen. Eksemplarer af Andragendet ere omdelte.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Kommissarier ved Jernbanerne.

(Lovforslaget findes i Tillæg C., Sp. 589 ff.).

Sagen sattes under Forhandling.

Juul-Bystenen: Nærværende Lovforslag, der ikke saa godt egner sig til vidtløftig Forhandling her i Salen, idet det griber ind paa et Omraade, til hvis Bedømmelse der hører et nøje Kendskab til en Mængde Forhold, og som jeg derfor ventur vil faa en yderligere Behandling i et Udvalg, var allerede — hvad Indholdet angaar — fremme i den i 1898 nedsatte Jernbanekommission. Denne fremkom dog ikke med noget enstemmigt Forslag, idet der dels rejstes Indvendinger mod, at man overhovedet optog Sagen — enkelte Medlemmer mente nemlig, at den ikke vedkom Kommissoriet —, og dels viste sig Vanskelighed ved at komme til Ende med de forskellige Forslag, som fremsattes. Det ene af dem gik i det væsentlige i samme Retning som det, her foreligger, der jo blev fremsat af den forrige Minister for offentlige Arbejder nede i det andet Ting, og der er blevet behandlet til Ende, men ikke til Tilfredshed for Forslagsstilleren og visselig heller ikke til Tilfredshed for andre, der ere inde i Sagen. Forslaget blev fremsat dernede efter et Ønske fra Folketingets Finansudvalg, og det blev fremsat paa en overfor dette overmaade loyal Maade. Ikke desto mindre forandrede man det paa to væsentlige Punkter. Det væsentligste, kunde man fristes til at sige, var det, at Folketinget forlangte, at den ene af de to Kommissarier, som baade Ministeren og Folketinget ønskede, skulde bo i Aarhus, borte fra Administrationen herovre. Dette er et højst uheldigt Forslag, som jeg ikke haaber, at dette Ting vil give sit Samtykke til. Kommissarius, Ministeriet og Jernbaneadministrationen staa i en saa nøje, næsten daglig Forbindelse med hinanden, at Manden, hvis han al bo i Aarhus, idelig og idelig vil blive

kaldt her over og dog undertiden ikke være til Rede — navnlig ikke under Rigsdagssamlingerne —, saa at han i rette Tid kan give de Oplysninger, som Regeringen maatte ønske. Det vil ogsaa foranledige, at han maa have et større Kontor i Aarhus, thi han maa være forberedt paa omtrent at blive interneret herovre. Nede i Folketinget faldt der Ytringer om, at den ny Ordning jo først behøvede at træde i Kraft om 5 Aar, og den daværende Minister for offentlige Arbejder erklærede, at dette gjorde den noget mere antagelig for ham. Ja, det kunde jo gælde for hans Tid, den blev desværre kun kort — Grundene dertil skal jeg ikke omtale, det er vist bedst at tie stille med dem. Men den kunde jo ogsaa blive kort for den nuværende Minister; men den, der saa kommer efter ham, vil faa Lov til at føle Svien, hvis man flytter den ene Kommissarius til Jylland. Ministeren vil sikkert hurtigt blive nødt til at komme til Rigsdagen for at søge Forholdet forandret paa ny. Det er det Punkt, som jeg tillægger den største Vigtighed blandt de Forandringer, der ere skete, men jeg tillægger ogsaa en anden Forandring en meget stor Vigtighed, nemlig Gageforholdene. Der blev forlangt af Ministeren, at den sjællandsk-fynske Kommissarius skulde have 9,800 Kr. aarlig, og den jydsk 8,000 Kr. aarlig. Det er blevet forandret til at de begge skulle begynde med 6,000 Kr., og at Lønningen skal stige hvert 3die Aar med 600 Kr., saa at de ende med 7,800 Kr. Jeg tror, at det vil lægge Administrationen betydelige Hindringer i Vejen, om et saadant Forslag virkelig bliver vedtaget, thi her er jo Tale om en Post, som det er ganske overordentlig vanskeligt at faa besat med en dertil egnet Mand. Den Mand, der skal bestride den, skal for det første være en dygtig Jurist — der forekommer en Masse juridiske Spørgsmaal —, men tillige skal han være en saaledes instrueret Mand, at han kan sætte sig ind i de tekniske Spørgsmaal, som falde ind under hans Ressort; det er ikke saa ganske faa. Hittil har man hjulpet sig paa den Maade, at de Mænd, der ere ansatte som Kommissarii, ere tagne fra Indenrigsministeriet, hvorunder offentlige Arbejder jo tidligere henhørte, og hvor de have faaet en daglig Viden om de herhen hørende Forhold; der gaar jo nemlig ikke en Dag, hvor saadanne Sager ikke passere Ministeriets Kontorer. De ere altsaa særlig uddannede dertil. Den Gang den sidste Kommissarius forlangte